

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ
 Ἐτησίᾳ δρ. 12.—
 ἡμηνος > 6,50
 Τρίμηνος > 3,50
 ἡ συνδρομὰ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
 Ἐτησίᾳ φρ. 20. 15.—
 ἡμηνος > 8.—
 Τρίμηνος > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφριμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθῆναις, 11 Ἰανουαρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 6

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Γ'. (Συνέχεια)

Ἀμέσως τὸ πλήρωμα ἄρχισε τὴν ἐργασίαν. Σκληρὲς στήθηκαν στὴν ἀμμουδιά καὶ διοργανώθηκε ἕνας καταυλισμὸς μὲν τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποὺ ὑπαγόμηνον ἢ πρόνοιᾳ. Γιατὶ ἡ ἀκτὴ ἐκείνη παροῦσε νὰ κατοικῆται ἢ νὰ συχνάζεσθαι ἀπὸ ἀγριανθρώπους· καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἔχουν πολὺ κακὴ φήμην καὶ πολὺ δικαιολογημένη.

Ὁ «Ἐιφίας» βρισκόταν ἀραγμένος ἐνδὺς μέρες, ὅταν, στίς 10 Ὀκτώβρη, τὸ πρωῒ, ὁ κυβερνήτης καὶ τὸ πλήρωμα ἀκούοντο δὺς μακρινὰ κανονίεσ, ποὺ ἦσαν ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρος.

Οἱ κανονίεσ αὐτὲς ἀξίζαν μιὰ ἀπάντησιν καὶ ὁ «Ἐιφίας» ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ σάλλα ἀπὸ τοῦ πυροβόλου τοῦ δεξιοῦ του.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστον εἶχε τώρα παρὰ νὰ περιμένῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀφ' οὗ τὸ πλοῖον ἦταν ἔς ἐπισκευή, δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ὄρμον καὶ στρίψῃ τὸ βορειοανατολικὸ ἀντικείμενον. Ἐπρεπε νὰ περάσουν ἑπτὰ ἡμέρες γιὰ νὰ μπορέσῃ πάλιν νὰ ταξειδέψῃ. Ἦταν βέβαιος πὺς οἱ κανονίεσ «Ἐιφίας» εἶχαν ἀκουσθῇ, ἀλλ' ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἀπὸ τὴ θάλασσαν, καὶ ἐπερίμενε πὺς θὰ φανεί κανένα πλοῖον μπροστὰ στὸν ὄρμον, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα.

Τοποθετήθηκαν λοιπὸν στὰ κατάρτια σκοποῖ, μὰ ὡς τὸ βράδυ, κανένα πανὶ δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα. Ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη στὰ μακρινά, ἔρημη ἐπίσης καὶ στὸ ἐγγύς ἐκεῖνο ποὺ τὸ περιώριζε ἡ ἀκτὴ τοῦ ὄρμου. Ὅσο γιὰ νὰ εἴδωμεν ἔξω ἄγλημα καὶ νὰ τὸ εἴδωμεν πρὸς ἀναγνώρισιν, ὁ

φρόνιμος κυβερνήτης δὲν τὸ ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο, γιατί φοβοῦσαν μὴν ἔκτεθῇ σὲ κανένα κακὸ συναπάντημα. Ἀλλ' ὡς τε οἱ περιστάσεις δὲν τὸ ἀπαιτοῦσαν ἀναγκαστικὰ. Μόλις τελείωναν οἱ ἐπισκευὲς τοῦ «Ἐιφίας», ὅταν πιά ἡ κορβέτα θὰ μπορούσε νὰ φέρῃ τὸ ἀραξοδόλιόν της, δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ κάμῃ τὸ γύρον τῆς χώρας ἐκείνης, ποὺ εἶχαν ἐξακριβώσει μάλιστα καὶ τὴ γεωγραφικὴν θέσιν—19°30' πλάτος καὶ 114°5' μῆκος ἀνατολικὰ τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς νήτου Φέρου, ποὺ ἀνήκει στὰς Καναρίους νήσους τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Πέρασαν τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ πα-

ρουσιασθῇ τίποτα καινούργιο. Μόνον μιὰ μεγάλη τρικυμία σηκώθηκε, ὁ «Ἐιφίας» ὁμως, ἀσφαλίσμενος στὸν ὄρμον του, δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρό.

Στίς 13 τοῦ Ὀκτώβρη, ἀκούσθηκαν πάλιν κανονίεσ, ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος ποὺ εἶχαν ἀκουσθῇ καὶ οἱ πρώτες. Κάθε κανονία χωρίζουνταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ διάλειμμα δύο λεπτῶν. Καὶ ὁ «Ἐιφίας» ἀποκρίθηκε μὲ ἄλλες ἐπτὰ κανονίεσ, μὲ τὸ ἴδιον χρονικὸ διάστημα χωρισμένες.

Ἐπειδὴ οἱ κρότοι ποὺ ἀκούσαν ἦσαν οἱ ἴδιοι, δηλαδὴ οὔτε πὺς δυνατοί, οὔτε πὺς ἀδύνατοι ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά, ὁ κυβερνήτης ἐσυμπέρανε, ὅτι τὸ πλοῖον ποὺ κανονοβολοῦσε, οὔτε εἶχε ἀπομακρυνθῇ, οὔτε εἶχε πλησιάσει· ἔμενε στὴν ἴδια θέσιν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τίς τέσσαρες τὰ πόγεμα, ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστον, περπατώντας στὴ γέφυρα, μὲ τὰ κιάλια στὰ μάτια, εἶδε μιὰ μικρὴ βάρκα. Εἶχε μέσα δὺς ἀνθρώπους καὶ ἑπτά πλεῖς ἀνάμεσα στοὺς βράχους ποὺ ἦταν μπροστὰ στὰ κρητάρια. Οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι, ὀλόμαυροι, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ἦσαν ἰθαγενεῖς, Μαλαῖοι ἢ Αὐστράλοι. Ἡ παρουσία τους ἐδειχνε πὺς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ἦταν κατοικημένο. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πάρουν τὰ μέτρα τους, μὴ τοὺς γινόνταν καμμίᾳ ἐπίθεσιν, —πρῶτον ὅχι ἀσυνείθιστο στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὡς τόσο ἡ βαρκούλα ἐπλησίαζε, —ἐνὰ εἶδος καγιάν. Τὴν ἄφησαν νὰ πλησιάσῃ. Ἀλλὰ ὅταν δὲν ἀπέχετο παρὰ καμμίᾳ διακοσάρια μέτρα ἀπὸ τὴν κορβέταν, οἱ δὺς ἰθαγενεῖς ἀκούσθηκαν νὰ φωνάζουν σὲ μιὰ γλῶσσαν ὅπως διόλου ἀκατάληπτη.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστον καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐκούντησαν τὰ μαντήλια τους καὶ σήκωσαν τὰ χέρια, γιὰ νὰ δεῖξουν πὺς δὲν εἶχαν ὅπλα. Τὸ καγιάν



Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ μητέρα του.

δμως δεν έδειξε διάθεση νά πλησιάσει περισσότερο. Καί σέ λίγο γύρισε πίσω καί, σπρονώμενο από μία δυνατή κωπηλασία, χάθηκε πίσω από τήν ακρωτήρι.

Όταν εδράζαυσε, ο υποπλοίαρχος Λίτλστον έκαμε συμβούλιο μέ τούς αξιωματικούς του. Έπρεπε νά στείλουν τή μεγάλη βάρκα νά εξερευνηθή τή μεσημβρινή ακτή. Τίς κανονίες πού ακούστηκαν τήν πρώτη, δεν τίς είχαν ρίξει βέβαια οι άγριοι πού είδαν στό καγιάκι. Κάποιο πλοίο θά βρισκόταν στό δυτικά του νησιού, —γι' αυτό δεν χωρούσε πιά άμφιβολία, —κι' ίσως τήν πλοίο αυτό ήταν σέ κίνδυνο καί ζητούσε βοήθεια. Όλα αυτά έπρεπε νά ξεκαθαρισθούν.

Αποφασίσθηκε λοιπόν ή άναγνώριση εκείνου τού μέρους γιά τήν έπαύριο. Η μεγάλη βάρκα θά ριχνόταν στή θάλασσα στίς έννιά τήν πρώτη. Άλλά τήν τελευταία στιγμή ο υποπλοίαρχος Λίτλστον έσταμάτησε τήν εργασία.

Είχε φανή στό ακρωτήρι, όχι πιά τήν καγιάκι, ούτε καμιά πιόρα από εκείνες πού μεταχειρίζονται οι ίθαγενείς, άλλα ένα κομψό καϊνάκι ευρωπαϊκής κατασκευής, καμιά δεκαπενταρία τόνων σκάφος. Καί μόλις έπλησίασε τήν «Ειφία», ύψωσε μία σημαία άσπρη καί κόκκινη.

Πόση έκπληξη έδοκίμασαν ο υποπλοίαρχος, οι αξιωματικοί κι' οι ναύτες τής κορβέτας, όταν είδαν μία μικρή βάρκα νά κατεβαίνει από τήν κοϊλάκι καί, μέ άσπρη σημαία στή πρόμη, —φίλικό σημάδι, —νά πληρώσει τόν «Ειφία»!

Δύο άνδρες άνέβηκαν στό πολυμικό καί παρουσιάστηκαν.

Ήταν Έλβετοί, ο Ίωάννης Ζερμάττι κι' ο πρωτόκοκος γιός του Φρίτς, ναυαγοί τού «Λάντλντ», ενός πλοίου πού είχε νάκουσθί καμιά δεκαριά χρόνια.

Οι Άγγλοι έκαμαν εγκάρδιες περιποιήσεις στόν πατέρα καί στόν γιό του. Έπειτα, αυτοί οι δύο προσκάλεσαν τόν κυβερνήτη τής κορβέτας στό καϊνάκι ο υποπλοίαρχος Λίτλστον δέχθηκε τήν πρόσκληση μέ προθυμία.

Εκεί έγνώρισε όλη τήν οικογένεια, πού ο κ. Ζερμάττι τήν παρουσίασε μέ πολύ δικαιολογημένο καμιά. Γιατί πραγματικάς ήταν μία οικογένεια θαυμαστή, πού χαίρονταν νά τήν βλέπης. Πατέρας, μητέρα, παιδιά, όλοι ήταν καλοκαμωμένοι κι' οι μορφές τους φανέρωναν υγεία, έξυπνάδα, θέληση, καλωσύνη. Έπειτα παρουσίασαν στόν υποπλοίαρχο καί τήν Τζέννυ.

Μά ποιά είναι αυτή ή χώρα, πού τήν κατοικείτε δώδεκα τώρα χρόνια, κύριε Ζερμάττι; ρώτησε αυτός.

Τήν ώνομάσαμε «Νέα Έλβετία», άποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττι, όνομα πού έλπίζω νά τή διατηρήσει.

Είναι νησί; ρώτησε ο Φρίτς.

Ναί... νησί τού Ίνδικου Όκεανού, πού δεν τή έχουν σημειώσει οι χάρτες.

Δεν τή ξέραμε πώς είναι νησί, είπε ο Έρνέστος, γιατί από φόβο μήν κάμουμε κανένα κακό συναπάντημα, δεν αφήσαμε ποτέ αυτό τήν μέρος τής ακτής.

Είχατε δικίο, γιατί είδαμε άγρίους... άποκρίθηκε ο υποπλοίαρχος.

Άγρίους;... έκαμε ο Φρίτς μέ άπορία.

Βεβαίως!... Χθές, μέσα σέ μία πιόρα, ή μάλλον σ' ένα καγιάκι...

Ω! οι άγριοι αυτοί δεν ήταν παρά ο άδελφός μου κι' εγώ, άποκρίθηκε ο Τζάκ γελώντας. Μαυρίσαμε τή μοιτρα μας καί τή χέρια μας, γιά νά μάς πάρει καί νά ίθαγενεί...

Γιατί γιατί αυτό τή μασκάρμα;

Γιατί δεν ξέραμε μέ ποιους είχαμε νά κάμουμε, κύριε πλοίαρχε. Κι' αν τήν πλοίο σας ήταν κανένα πειρατικό;...

Τι λέτε! φώναξε ο υποπλοίαρχος Λίτλστον. Είναι πλοίο τής Αυτού Μεγαλειότητος τού Βασιλέως Γεωργίου τού Γ'...

Μά δεν τή ξέραμε μεϊς! άποκρίθηκε ο Φρίτς. Γι' αυτό κιόλα προτιμήσαμε νά γυρίσουμε πίσω στήν κατοικία μας, στό Φελσενχάιμ, κι' από κεί νά ξανάλθουμε όλοι μαζί.

Προσθέτω, είπε ο κ. Ζερμάττι, ότι δεν τή κάναμε άμέσως, γιατί ο Φρίτς κι' ο Τζάκ είχαν παρατηρήσει ότι τή πλοίο σας έπισκευάζονταν. Ήμασταν λοιπόν βέβαιοι πώς θά τή βρίσκαμε στόν όρμο καί σήμερα.

Καί τώρα φαντασθήτε τή χαρά τής Τζέννυ, όταν ο υποπλοίαρχος Λίτλστον τής είπε, ότι τή όνομα τού συνταγματάρχη Μόντροζ δεν τήν ήταν άγνωστο. Πριν άναχωρήσει μάλιστα ο «Ειφία» γιά τίς θάλασσες τών Ίνδιων, οι έφημερίδες είχαν αναγγείλει τήν άφιξη τού συνταγματάρχη στό Πόρτσμουθ καί κατόπιν στό Λονδίνο. Από τότε όμως, έπειδή είχε θγει ή φήμη πώς οι έπιβάτες καί τή πληρώμα τής «Δορκάδος» είχαν χαθή, έκτός από τόν ύποναύκληρο (δευτέρο λοστρόμο) καί τρεις ναύτες πού βγήκαν στό Σίδνεϊ, ο δυστυχισμένος πατέρας έκλαιγε τήν κόρη του, νομίζοντας πώς είχε πνιγί στό ναυάγιο. Ω τι μεγάλη χαρά πού θά δοκίμαζε τώρα, μαθαίνοντας πώς ή άγαπητή του Τζέννυ είχε σωθή!...

Όστόσο τή καίκε έτοιμαζόταν νά γυρίσει στόν όρμο τής Σωτηρίας, όπου ο κ. καί ή κ. Ζερμάττι έσκόπευαν νά φιλοξενήσουν τόν υποπλοίαρχο Λίτλστον. Αύτός όμως επέμεινε νά τούς κρατήσει ως τήν βράδυ. Κι' έπειδή εκείνοι δέχθηκαν νά περάσουν τή νύκτα στόν όρμο, στήθηκαν στό ακρωτήρι, στό πόδια τών βράχων, τρεις σκηνές, μία γιά τόν κ. καί τήν κυρία Ζερμάττι, μία γιά τήν παι-

διά καί μία γιά τήν Τζέννυ Μόντροζ. Καί τότε ή οικογένεια Ζερμάττι μόρρεσε νά διηγηθή τήν ιστορία τής σπουδής. Άγγλους, μ' όλες τίς λεπτομέρειες, από τήν ήμέρα πού βγήκε στή «Νέα Έλβετία». Φυσικά, ο κυβερνήτης κι' οι αξιωματικοί του πού τήν άκουσαν μέ ζωηρότατο ενδιαφέρον, εξέφρασαν τήν έπιθυμία νά έπισκεφθούν τή κτίρια τής μικρής άποικίας, τίς φυτείες, τίς διάφορες έγκαταστάσεις καί τίς άνετες κατοικίες τού Φελσενχάιμ καί τού Φαλκνέχρστ.

Όστερ' από ένα λαμπρό γεύμα πού δόθηκε στό κατάστρωμα τού «Ειφία», ο κ. καί ή κυρία Ζερμάττι, τή τέσσερα παιδιά τους κι' ή Τζέννυ άποχαιρέτησαν τόν υποπλοίαρχο Λίτλστον καί πήγαν νά πλαγιάσουν στίς τέντες τους, στό άκρογιάλι τού μικρού όρμου.

Όταν έμειναν μόνοι, ο κ. Ζερμάττι έθεώρησε χρέος τού νά πη στή γυναίκα του αυτά:

Άγαπητή μου Μπέτση, μάς παρουσιάζεται εύκαιρία νά έπιστρέψουμε στήν Εύρώπη, νά ξαναδούμε τούς πατριώτες μας καί τούς φίλους μας... Άλλά πρέπει νά συλλογισθούμε, ότι ή θέση μας τώρα αλλάζει... Η Νέα Έλβετία δεν είναι πιά έν' άγνωστο νησί... Κι' άλλα πλοία δεν θά ρογήσουν νά τήν έπισκεφθούν...

Πού θέλεις νά καταλήξεις;... ρώτησε ή κυρία Ζερμάττι.

Θέλω νά αποφασίσουμε, άποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττι, αν πρέπει ή όχι νά έπωλεθούμε τής εύκαιρίας.

Αυτό, είπε ή Μπέτση, συλλογίζομαι κι' εγώ κάμποσες τώρα ήμέρες, καί άκουσε σέ τι συμπέρασμα έφθασα: Γιατί νά φύγουμε αυτό τόν τόπο, όπου ζούμε τόσο ευτυχισμένοι;... Γιατί νά θελήσουμε νά ξαναδούμε τίς άλυσίδες μέ τόν κόσμο, πού ο καιρός κι' ή άπουσία μάς τίς έσπασαν; Έχουμε φθάσει σέ μία ήλικία πού ο άνθρωπος θέλει τήν ήτυχία του. Είναι πιά γιά μάς οι περιπέτειες καί οι κίνδυνοι ενός τόσο μεγάλου ταξιδιού;

Μπράβο, άγαπητή μου Μπέτση! φώναξε ο κ. Ζερμάττι, φιλώντας τήν γυναίκα του μέ ένθουσιασμό. Έσύ μέ κατάλαβες! Ναί, θά ήταν σχεδόν άχαριστία στή Θεία Πρόνοια νά εγκαταλείψουμε τή Νέα Έλβετία μας!... Άλλά δεν πρόκειται γιά μάς... Τά παιδιά μας... Τι θά πουν τά παιδιά μας;

Η κυρία Ζερμάττι στάθηκε λίγο σκεπτική.

(Έπεται συνέχεια)

Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ



ΠΟΥΛΙΑ

Στόν Μ. Μαλακάση

Τι μελωδίες άστειρευτες τήν θεο κελιάς σου, τής όμορφης καρδούλας σου έχειλίσμα, ή πουλιά! Πλατεία ή καρδιά μου άνοίγεται νάκούση τή δικιά σου. Καί νά ρουφήξω άόρταγα τήν πλούσια σου λαλιά.

Η τρυφερή σου ή ζωή, πουλιά μου, είναι ή φωνή σου. Κάθε χαρά, ή λαχτάρα σου, ή πόθος σου κρυφός. Βοήθη άναβρύζει, κρύσταλλο, ποτάμι, ή μουσική σου. Νά ξεχυθή στό χρώματα, στό μύρα καί στό φως.

Έτσι άκριβός σου άδερφός κι' ο ποιητής, άπάνω στή λύρα όλη του ή ζωή όραϊσ θάναλυσθι. Καί τραγουδάει, διαβαίνοντας τόν κόσμο αυτό τόν πλάνο, Μαζύ μέ τή τραγούδι του στάσιέρια νά χαθή.

ΑΡ. ΚΑΡΑΒΑΣ

ΦΟΒΟΥΜΑΙ!

(Κωμικός μονόλογος)

Ναί, είμαι φοβητσιράς καί αυτό τήν κατάσταση μέ κάνει πολύ δυστυχισμένη καί, σ' όσον δεν βλάπτω άλλον παρά τόν έαυτό μου.

Όσο είναι μέρα, κάτι γίνεται, αν καί εν μπορώ νά μή φοβούμαι λιγάκι όταν άφίρουν όλομόναχη στό σπίτι.

Στό σαλόνι έχουμε μία εικόνα, πού έχει ζωγραφισμένο τόν πατέρα τού παππού τού μπαμπά, ένα γέρο κύριο μέ μεγάλη γένεια καί μέ κάτι μάτια άπαράλλακτα πώς τήν κάνει ο μπαμπάς όταν δεν είμαι πρόνιμη.

Ε λοιπόν! άς πάω σέ όποια γωνία ήλω, τήν βλέμμα του άκόλουθι παντού. Τότε τί έκαμα κι' εγώ; Δεν ξαναπάτησα ποτέ πιά στό σαλόνι.

Ω! μέ πρό πάντων τή νύκτα, τή πράγν γίνεται γιά μένα τρομακτικό! Μόλις εδράζαυ, μου φαίνεται πώς τή δένδρα τού κήπου παίρνουν μορφές τεράτων. Άν ή μαμμά μέ στείλη γιά καμιά παραγγελία, τραγουδω σ' όλο τόν δρόμο, γιατί μέ τή σιωπή φοβούμαι περισσότερο.

Τόν χειμώνα, όταν ο άέρας μουγγρίζει μέσα στό τζάκι ή κάτω από τίς πόρτες, τότε είναι πού δεν ξέρω πού νά κρυφθώ!

Δεν τολμώ ποτέ νά πάω νά πλαγιάσω όλομόναχη... Έπρεπε νά ντρέπομαι νά τήν έρω, μα έτσι είναι: πάντα μέ συνοδεύουν ο μπαμπάς ή ή μαμμά. Δεν φεύγουν παρά πού γδυθώ καί κουκουλωθώ μέ τή σκεπάτα μου.

Μόλις φύγουν, μου φαίνεται πάντα πώς κούω κρότους στήν κάμαρα... Σηκώνονται τή χίτες μου... Πότε τρίζει τή ντουλάπι, πότε τή τραπέζι... πού νά κοιμηθώ!...

Προχθές τή νύκτα μάλιστα άκουσα ένα ποιντικάκι πού έτραγε κάτω άπ' τήν κρεβάτι μου. Φοβήθηκα τόσο, πού θέλησα νά φωνάξω «βοήθεια!» μα άδύνατο, ή φωνή μου δεν έβγαίνε... θαρρείς πώς βουδάρηκα μονομιάς. Τότε λοιπόν, τράβηξα τήν σεντόν: μου καί τή πάλωμά μου πάνω άπ' τή κεφαλή μου, γιά νά μή βλέπω πιά μήτε νάκούω τίποτα.

Σ' άπόσχομαι νά διορθωθώ άπ' αυτό τήν άττημο έλαττωμα, μα μέ μία συμφωνία... νά μή μέ περιγέλασετε πολύ γι' αυτά πού σας είπα...

(Έκ τού γαλλικού) Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΑΜΟΥΖΑ

Σφυρίζουν' σφυρίζουν' αυτές τίς ήμέρες τά παιδιά τής γειτονιάς μου σφυρίζουν άπελπιστικά. Η χαριτωμένη αυτή ύπαρξις βρίσκει ένν νεο καί θρουδωδή τρόπο νά έκδηλωθ' καί έννοει νά τόν χορτάσει.

Εμείς, οι πιο μεγάλοι, είμαστε πιο ψυχροί: κάποια έλαφρή μελαγχολία γιά τόν καιρό πού φεύγει, κάποια δυσθυμία γιά τήν ήμέρα πού είναι συννεφιασμένη. Έπειτα, καί κάποια άνησυχία γιά τόν νεο χρόνο: σκεπτικοί, κάνουμε τόν άπολογισμό τού παλμού, ρίχνουμε μία ματιά στίς φιλοδοξίες μας, σβύνουμε όσες έπραγματοποιήθηκαν, σημειώνουμε ένα σταυρό στίς άλλες, μειδιούμε, άναστενάζουμε κάπου 'στη διαστική αυτή έπιθεώρηση. Όμως, όπως γιά κάθε μία γνώριμία καινούργια, αισθανόμαστε μία δυσπιστία 'στον καινούργιο χρόνο: θέλουμε νά τόν πλησιάσουμε πιο κοντά: νά μάς πη τή μυστική του: νά τόν ψυχολογήσουμε από καμιά λεπτομέρεια, από κανένα άσήμαντο «γοῦρι» ή «γρουσουζιά» πρέπει νά συλλάβουμε κάποιο χαρακτηριστικό του, νά πληροφορηθούμε τίς διαθέσεις του όπως δέποτε.

Στό δρόμο, σφυρίζουν, σφυρίζουν. Είναι κάπου-κάπου ένοχλητικό... Για δές τ'α! Τή άκαλαίσθητα παιγνίδια! Μία άρκούδα μέ μία χονδροειδέστατη προθεία, ένα άλογο μέ μία ούρα έξωφρενική! Ά, τή παιγνίδια τή δικιά μας ήταν πιο κομψά, πιο χαριτωμένα, όλα εκείνα πού έσκουτούσαμε μέ τήν άκρο τού χεριού δυσανεστημένοι γιά τήν έκλογή τής μαμάς καί τού μπαμπά. Κρίμα! Τή παιγνίδια είναι κάτι από κείνα πού πρωταγαπή τήν παιδί. Πρέπει νά προτεχουν πολύ τή παιγνίδια τήν παιδί μορφώνι άρκετά τή γούστο του από τή πράγματα αυτά, χωρίς νά τή καταλαβαίνι. Τή φτωχά παιγνίδια! Καί όμως τή παιδιά είν' ευτυχισμένα! Για πόσο: γιά σήμερα, γιά αύριο, γιά μεθαύριο. Όστερα ένα κολοβό άλογο, μία άρκούδα μαδημένη καί μία καραμούζα βραχνή σ'έν νά έχη φαρυγγίτιδα. Εμείς, οι πιο μεγάλοι, όσέ μου! Είμαστε τόσο νέοι άκόμη καί όμως μάς φαίνεται πώς όλ' αυτά μάς είναι τόσο γνωστά!

Ίσως έχουμε άκόμη τή διάθεση νά «ττυλήσουμε» τή σιδηρόδρομο άπάνω 'στο τραπέζι, μα είναι τή ίδιο σαν όταν ζητούμε πάλι τή παλιά παραμύθια, γιά νά τή έρωτευθούμε 'στο βάθος. Έπειτα, τή παιγνίδια τών μικρών τή μεταχειρίζομαστε τόσο βάνουσα, τόσο πρόστυχα! Μόλις καί μετά βίας συγκατανεύουν νά μάς τή δώσουν καί μάς παρακολουθούν μέ τή μάτια όρθάνοιχτα! Τή χτυπούμε, τή σπρώχνουμε, δεν μάς ικανοποιούν, όπως ικανοποιούν τή λεπτά χεράκια τών παιδιών. Ένα χοντρό άστέρο τής άνυπομονησίας μας μπορεί νά βρέξι, 'στα δάκρυα δύο γαλανά ματάκια... Τή νά γίνη! Τή έχουμε συνήθει. Έβιασθήκαμε τόσο νά τή συνειθίσουμε!

Ένας μικρός φυσά μία καραμούζα καί αυτή σφυρίζει: αυτό είν' όλο! Καί όμως, ο μικρός είναι κατακόκκινος, όχι τόσο άπ' τή φύση, όσο άπ' τή ευτυχία! Πώς νά τόν μαλώσει κανείς! Στένει μόνο καί άπορεί. Φυσά, σφυρίζει, βήχει, πνίγεται, —καί γι' όλα αυτά, τήν άποζημιώνει; Καί φυσά άπ' τήν πρώτη! Καί φυσά ως τήν βράδυ! Καί άς έδοκίμαζε κανείς νά τού πάρη τήν καραμούζα! Δεν θά τού τή συγχωρούσε ποτέ. Άντί νάόξω καί νά τόν μαλώσω, θά νομίζα νά τού πω μέ δύο λόγια ένα μικρό έπιμύθιο, πού θά τώλεγα μάλλον γιά τόν έαυτό μου: «Φύσα, παιδί μου: φύσα ως πού νά κουρασθής. Πρόσεξε μόνο, μή πάη ποτέ ο νοῦς σου γιά τή φυσά καί ως πότε θά φυσά καί τί θαγίνει άπ' όλο αυτό. Τ' άκούς; Πρόσεξε καλά. Καί μάθε κι' ένα άλλο: ή ευτυχία, πού άκούμε τόσος λόγος νά γίνεται γι' αυτήν, δεν είναι τίποτ' άλλο: άπαράλλαχτη μία καραμούζα».

Εκμα νά τού τή πω, ένθουσιασμένος πού τή ανακάλυψα! Μά έσκέφθηκα, πώς δεν θά τή καταλάβη. Άν τή καταλάβαινε, θάταν πιά περιττό!... Τή παράξενο! Πολλές συμβουλές μάς δεν θά είχαν άλλο προορισμό, παρά νά χρησιμεύουν γιά τίτλοι 'στην πρώτη σοβαρότητά μας.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δεν είναι, μου φαίνεται, καί τόσο άνεξήγητο τή ότι συχνά ξένους, άδιάφορους ή κι' έχθρούς, μέ κόπο καί μέ ζημία μας, τούς σπρώχνουμε νάναρθούν: Μας λέει τή ένστικτο πώς μόνο σαν φθάσουν στήν πύλη ψηλή κορυφή, αυτοί οι άνθρωποι θά είναι άκίνδυνοι.

Ω σὺ πού κόβεσαι γιά τήν αλήθεια καί, λέγοντάς τήν σέ καιρό ή πρόσωπο άκατάλληλο, φέρνεις τήν πύλη μεγάλη καταστροφή, —πόσο χειρότερος από τόν κοινό ψύστη είσαι!

Ε. Α.

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ»

Αγαπητοί μου,



Ε προηγούμενη επιστολή μου, κάπου μεταχειρίστηκα τον όρο «φιλολογική συνείδηση». Και πολλοί φίλοι μας με ρωτούν τώρα, τι πράγμα εννοώ μ' αυτόν και τι σχέση ή τί διαφορά έχει ή φιλολογική ή συνείδηση από την άλλη, να πούμε την κοινή. Ευχαρίστως να σάς το εξηγήσω, γιατί αυτό θα μου δώσει κι' αφορμή να σάς πω μερικά πράγματα, που πρέπει από νωρίς να τα κατέχουν όλοι, και μάλιστα όσοι — (στὸν κύκλο μας δεν είναι λίγοι) — φιλοδοξούν να γίνουν μια μέρα άνθρωποι τῶν Γραμμάτων, να καταταχθῶν στο στρατό τοῦ Πνεύματος, πού ἡ ἀποστολή του εἶναι νὰ κἀνῃ τὸν κόσμον ἡθικώτερο, τελειότερο, εὐτυχέστερο, — νὰ ναι δειχθῶν στὴ Φιλολογία, νὰ πάρουν ἴσως καὶ τὸ Ἀριστεῖο, νὰ μποῦν τέλος καὶ στὴν Ἀκαδημία, πού ἀνοίγει σὲ λίγο. Λοιπόν, μὲ δυὸ λόγια, «φιλολογικὴ συνείδηση» εἶναι ἡ συνείδηση πού ἔχουν, ἡ καλύτερα, πού πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἀνώτεροι αὐτοὶ ἄνθρωποι.

Ἡ ἄλλη, ἡ κοινὴ νὰ πούμε συνείδηση, ἐκείνη πού ἔχει, ἡ πρέπει νὰ ἔχει, κάθε ἄνθρωπος, δὲν ἀρκεῖ. Ἐνας λόγιος ἀξάφνα, μικρὸς ἢ μεγάλος ἀδιάφορο, — τόσο μικρὸς σὰν αὐτοὺς πού πρωτοφαίνονται στὴ Σελίδα μας, ἢ τόσο μεγάλος σὰν αὐτοὺς πού μπαίνουν τώρα στὴν Ἀκαδημία, — μπορεί νὰ εἶναι ὁ πιὸ καλὸς, ὁ πιὸ τίμιος, ὁ πιὸ λεπτὸς κι' ὁ πιὸ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἀμα δὲν ἔχει κι' ἐκεῖνο πού λέμε «φιλολογικὴ συνείδηση», τοῦ λείπει τὸ πιὸ σπουδαῖο, ὅτι ἀπ' τὸ τάλαντο, ἐφόδιο. Ἡ καλύτερα, ἄμα δὲν ἔχει ἐκεῖνο, εἶναι ζήτημα ἂν ἔχει κι' αὐτό. Γιατὶ ἴσια-ἴσια μὲ τὸ τάλαντο, μὲ τὴν ἀξία, μὲ τὸ ἔργο, γεννιέται κι' ἡ φιλολογικὴ συνείδηση, ἐκείνη πού ξέρει νὰ σέβεται τὸ τάλαντο, τὴν ἀξία καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἄλλου.

Ἀνθρώπος χωρὶς τάλαντο, χωρὶς ἀξία, χωρὶς ἔργο, λόγιος ἀπὸ κείνους πού γελᾶνε τεχνικὰ τὸν κόσμον πὼς εἶναι κατὰ τι κι' ἀποκτοῦν ἕνα ψεύτικο ὄνομα, — γιατί δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι, — δὲν μπορεί φυσικὰ νὰ σεβασθῇ οὔτε ἔργο, οὔτε ἀξία, οὔτε τάλαντο. Μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία, σὰ νὰ κἀνε τὴν πιὸ θεάρεστη πράξη, εἶναι ἱκανὸς ἀντιγράψῃ τὸ ξένο ποίημα, διήγημα ἢ δράμα καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ γιὰ δικό του. Εἶναι ἱκανὸς, ἂν γράφῃ

κριτικὴ σὲ καμμιά ἐφημερίδα, νὰ τὸ κτυπήσῃ ὅταν εἶναι ἔργο ἐχθροῦ του ἢ νὰ τὸ ἐπαινέσῃ ὅταν εἶναι ἔργο φίλου του, ἐναντία πάντα στὴν ἐνδόμυχη πεποίθησή του. Εἶναι τέλος ἱκανὸς, ἂν τὸν βάλουν στὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀρσείου, νὰ καταψηφίσῃ ἕνα ἐχθρό του καὶ νὰ ψηφίσῃ ἕνα φίλο του, τὴ στιγμὴ πού ξέρει καλὰ, πὼς ὁ δευτέρος ἀξίζει χίλιες φορές περισσότερο ἀπὸ τὸν πρῶτο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει ἄρα γε συνείδηση γενικὰ; Ὁχι, δὲν μπορούμε νὰ τὸ πούμε. Μπορεῖ ἄξάφνα, ἂν βρῇ ἕνα σακκουλάκι λίρες στὸ δρόμο ἢ ἕνα διαμαντένιο δακτυλίδι, νὰ τρέξῃ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν Ἀστυνομία. Μόνον ἂν βρῇ ἔρμαιο, ἀδέσποτο, ἕνα φιλολογικὸ ἔργο ξένο, μπορεί νὰ τὸ κάμῃ δικό του χωρὶς τὴν ἐλάχιστη τύψη. Τὸν ἐχθρό του, πού θὰ τὸν πετύχαινε ὡς ἕνα μέρος ἐρημικῶ, μονάχο καὶ ἄοπλο, θὰ ἐδίσταζε πολὺ νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Τί λέω; θὰ ποτροπιάζονταν καὶ μόνον στὴν ιδέα ἑνὸς τέτοιου ἐγκλήματος. Τὸ βιβλίο ὅμως τοῦ ἐχθροῦ του τὸ δολοφονεῖ μὴ χαρά. Δὲν τὸ θεωρεῖ κι' αὐτὸ σὰν ἕνα πρᾶγμα ζωντανό, ἐμφυχο, πού ἀξίζει τόλιγώτερο ὅσο κι' ἕνας ἄνθρωπος.

Γιατὶ τοῦ λείπει ἡ «φιλολογικὴ συνείδηση». Κι' ἂς ἔχη τὴν ἄλλη, τὴν κοινή. Ὅταν εἶναι δυὸ συνειδήσεις, χωριστές, ἕνας ἄνθρωπος μπορεί νάχη καὶ τίς δυὸ, μπορεί νάχη μόνον τὴν μιὰ, μπορεί νὰ μὴν ἔχη καὶ καμμιά. Ἐγὼ ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου, ἡ ἐδιάβασα σὲ βιβλία γιὰ ποιητές, γιὰ συγγραφεῖς, πού στάθηκαν κλέφτες, φονιάδες, χαρτοπαίκτες, παραλυμένοι, παλιάρθρωποι. Ἀλλὰ τὰ ξένα ἔργα τὰ σέβονταν, κι' οὔτε τᾶκλεβαν, οὔτε τὰ δολοφονοῦσαν μὲ μιὰ ἀδικία. Γιατὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐλλαττωματικοί, πού δὲν εἶχαν τὴν κοινή συνείδηση, εἶχαν τὴ φιλολογικὴ.

Αὐτὸ ἴσως θὰ σὰς φανῇ παράξενο καὶ θὰ πῇτε. Ἀνθρώπος πού δὲν διατάζει νὰ κλέψῃ, νὰρπάξῃ, νὰ οἰκαιοποιηθῇ ἕνα πορτοφόλι, ἢ νὰρνηθῇ τὴν ὑπογραφή του ὡς ἕνα συνάλλαγμα, ἢ νὰ κάμῃ μιὰ πλαστογραφία ἢ ὅποιαδήποτε ἄλλη κατεργαριά, ἀσυνειδησία, ἀτιμία, — θὰ ἐδίσταζε νὰ κλέψῃ μιὰ ιδέα, μιὰ φόρμα, ἢ νὰ ἐπαινέσῃ τὸ ἀνάξιο ἔργο ἑνὸς φίλου του, ἑνὸς πού θὰ τοῦ ἔδινε χρήματα, ἢ νὰ κατηγορήσῃ τὸ ἄξιο ἔργο ἑνὸς ἐχθροῦ του; Καὶ ὅμως συμβαίνει! Τὰ παραδείγματα βέβαια εἶναι σπάνια, ἐξαιρετικά ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ μαρτυρήσουν, ὅτι οἱ δυὸ συνειδήσεις εἶναι δυὸ πράγματα χωριστά. Συνήθως, τίς περισσότερες φορές, οἱ πνευματικοὶ ἐργάτες ἔχουν καὶ τὰ δυὸ. Εἶναι εὐσυνείδητοι ἄνθρωποι κι' εὐσυνείδητοι φιλόλογοι. Μόνον ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, ὁ κανὼνας αὐτὸς ἔχει πολλὰς ἐξαιρέσεις. Βλέπετε λογίους μὲ ὄνομα, κάποτε καὶ μὲ κάποια ἀξία, ἀλλὰ μὲ

τόσο λίγη φιλολογικὴ συνείδηση, ὥς νὰντιγράψουν ἀσύστολα καὶ νὰ μιμοῦνται ἀδιάντροπα ξένους ποιητὲς καὶ συγγραφείς, — κάποτε καὶ δικούς μας, — ἢ νὰ μιλοῦν, νὰ γράφουν κριτικὲς καὶ νὰ ψηφίζουν κατὰ τίς προσωπικὲς τους συμπάθειες ἢ ἀντιπάθειες, καὶ κατὰ τὰ συμφέροντά τους. Γιατὶ ὡς αὐτοὺς πλεονάζει ἡ ἐμπάθεια κι' ὁ φθόνος; κι' ὁ φθόνος πρὸ πάντων ἀποκρῖνιζει τὴ συνείδηση.

Προσέχετε τώρα σεῖς πού ἔχετε τὴν εὐγενικὴς φιλοδοξίας. Μὴν ἀφήσετε ποτὶ νὰ ἐλαττωθῇ ἢ νὰ σθυσθῇ ἡ φιλολογικὴ συνείδηση πού, ἂν ἔχετε τάλαντο, θὰ τᾶν ἔχετε μέσα σας κι' αὐτὴ, γιατί εἶναι ἔρμαιο καὶ τὰ δυὸ. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ πῖσης ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καλλιέργειαν. Καὶ γιὰ νὰ καλλιεργήσετε τὴν φιλολογικὴν σας συνείδηση, πρέπει πρῶτα νὰ μάθετε τὴν μεγάλη τῆς ἀξία καὶ σημασία. Ἡ φιλολογικὴ συνείδηση εἶναι αὐτὴ ἡ «τιμὴ» τοῦ φιλόλογου. Μὴν πάρете ποτὶ γιὰ ὅποιοδήποτε λόγο, καὶ τὴν ἐλάχιστη ξένη ιδέα, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃτε γιὰ δική σας! Εἶναι «κλοπὴ» σὰν καὶ ἄλλη. Καὶ ποτέ, γιὰ ὅποιοδήποτε λόγο, μὴν ἐκφράσετε γνώμη κακὴ γιὰ ἔργον πού ἀπὸ μέσα σας τὸ ἐκτιμᾶτε! Εἶναι «δολοφονία» σὰν κάθε ἄλλη. Ἀπ' αὐτὸ ὑπέρτατο καθήκον, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκηλίωτη τιμὴ, τίποτα νὰ μὴν μπορέσῃ ποτὲ νὰ σὰς διγᾶλῃ: οὔτε πείνας φοβερὰ, οὔτε ἐξορίας, οὔτε θανάτου. Πόσο μεγάλοι δὲν ἐπεινάσαν, γιὰ νὰ μὴν ποῦν καὶ γιὰ νὰ μὴν κάμουν ἐκεῖνο πού τοῦ ἀπαγόρευε ἡ φιλολογικὴ τους συνείδηση; Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΡΑ

ΦΙΛΙΑ

[Ἀπόσπασμα]

Ὡ φίλε, ποῖο εἶναι τὸ κρυφό, τὴν αὐτὴν κρυφὴ πού φέρνει καρδιά πρὸς τὴν καρδιά, καὶ τὴ δική σου ὁλόβαθα σ' ἐμὲ τὴ νουήθω γέρνει ὅσο ποτὲ καμμιά;

Πὼς δὲ διπλὰ κάθε ψυχὴ μιὰ τέτοια ἀγάπη, ἀλήθεια δὲ λέει ὁποῖος τὸ πῇ! Μὴ κηλόα εἶν' ἄλλο τι ἢ ζωὴ παρ' ὅ,τι εἴη στὰ στήθεα κι' ὅ,τι πεθαίνει ἐκεῖ;

Κι' ὅ,τι μεγάλο καὶ καλὸ κι' ὥραιο εἶναι πλασμένο παρόμοια μὴ φωτιά, παρόμοιο μέθυσμα γλυκὸ δὲν τῶχει γεννημένο σὲ μιὰ θερμὴ καρδιά;

Χαρὰ στὸν ὅποιον διαλεχτό, πού ἀγάπῃ τοῦ πυρῶναι τὴ δυνατὴ ψυχὴ κι' ὅ,τι ἐκεῖ μέσα ἀνθοβολεῖ μπορεί καὶ τὸ φτερόναι σὲ ἀρμονικὴν εἰδή!

(«Ἀπὸ τοῦ Τρόπου»)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Τὸ μεθύσι μου μεταδόθηκε, φαίνεται, καὶ στὸ Ματτία, πού ξανάβλεπε τώρα κι' αὐτός, — ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον μὲ τὴ φαντασία, — τὸν τόπον πού γεννήθηκε.

— Ἀν ἐρχόσουν καμμιά φορὰ στὴ Λούκα, μού ἔλεγε, ἔτσι ὥραϊα πράγματα θὰ σοῦ εἰδείχνα κι' ἐγώ. Καὶ θάβλεπες! — Μὰ θὰ πᾶμε καὶ στὴ Λούκα, ἄμα ἰδοῦμε τὴ Στεφανία, τὴ Λίτσα καὶ τὸν Βενιαμίν.

— Ἀλήθεια, θάρθῃς στὴ Λούκα καὶ σὺ;...

— Πὼς ἐρχεσαι μαζί μου στῆς μάνας Μαρμπερίνας; θ' ἀρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, νὰ ἰδῶ τὴ μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφοῦλα σου τὴ Χρηστίνη, πού θὰ τὴν σηκώνω στὴν ἀγκαλιά μου, ἂν δὲν μεγάλωσε πολὺ. Θὰ εἶναι κι' ἀδελφὴ δική μου.

— Ὡ, Ρεμῆ!...

Ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκίνηση, ὁ καυμένος Ματτίας δὲν μπορούσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο.

Μιλώντας ἔτσι καὶ περπατώντας γοργὰ, φθάσαμε στὸ βουναλάκι, πού ἡ πλαγιά του, μὲ πολλὰς κορδέλλες, κατεβζίνει στὸ Σιαβανό, περνώντας μπροστὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μάνας-Μαρμπερίνας.

Δίγα βήματ' ἀκόμα καὶ θὰ φθάναμε στὸ μέρος, ὅπου εἶχα παρακαλέσει τὸν Βιτάλη νὰ μάρσιση νὰ καθίσω στὸ πεζούλι καὶ νὰ κοιτάξω τὸ σπίτι τῆς παραμάννας μου, μὲ τὴν ιδέα πὼς δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπα ποτέ.

— Πάρε τὸ σχοινί, εἶπα στὸν Ματτία.

Καὶ μ' ἕνα πήδημα ἀνέβηκα στὸ πεζούλι. Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει στὴν κοιλιά μας. Ὅλα στὴ θέσῃ τους, τὰ ἴδια. Κι' ἀνάμεσα στὰ δένδρα, ξεχώρησα τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ τῆς μάνας-Μαρμπερίνας.

— Τί ἔχεις, καλέ; μὲ ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Νά, νά, ἐκεῖ!

Ἦλθε κοντὰ μου, μὰ χωρὶς νὰ νειθῇ στὸ πεζούλι, γιὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὴν ἀγελάδα, πού ἀρχισε νὰ τρώῃ τὸ χόρτο.

— Ἰδὲς πού σοῦ δείχνει τὸ χέρι μου. Βλέπεις;.. Νά, τὸ σπίτι μου, νὰ κι' ἡ ἀχλαδιά μου. Ἐκεῖ ἦταν τὸ περβόλι μου.

Ὁ Ματτίας, πού δὲν τὸν ἔδενε μ' αὐτὰ καμμιά ἀνάμνηση, δὲν ἔβλεπε βέβαια τίποτε ἑκτακτὸ δὲν εἶπε ὅμως τίποτα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας κίτρινος καπνὸς βγήκε ἀπ' τὴν καμινάδα καὶ ἐπειδὴ δὲν φυσοῦσε καθόλου, σηκώθηκε ψηλὰ σὲ μιὰ στήλη ἴσια.

— Ἡ μάνα-Μαρμπερίνα εἶναι στὸ σπίτι! εἶπε μὲ χαρά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φύσησε μιὰ ἐλαφρὰ αὔρα ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ κτυπώντας τὴ στήλη τοῦ καπνοῦ, μᾶς τὴν ἔριξε στὸ πρόσωπο. Ὁ καπνὸς ἐκείνος μύριζε φυλλὰ βελανιδιάς.

Τότε ἄξαφνα, αἰσθάνθηκα τὰ μάτια μου νὰ γεμίζουν δάκρυα καί, πηδώντας ἀπὸ τὸ πεζούλι, ἐφίλησα τὸν Ματτία. Ὁ Κάπης ρίχτηκε ἀπάνω μου. Τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸν φίλησα κι' αὐτόν. Ὁ Ματτίας φίλησε τὴν ἀγελάδα στὸ μέτωπο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΠΑΚΙ
Α' Βραβεῖον 156ου Διαγωνισμοῦ
Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων καὶ Β'
17ου καὶ 18ου Διαγ. Ἐσπαθώματ.



ΔΕΣΠ. Α. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
(Ἀσπρολεύλου) ἐν Γερμ. Λέσβου.
Α' Βραβ. 17ου Διαγωνισμοῦ
Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

— Πᾶμε γρήγορα! εἶπα.

— Μ' ἂν ἡ μάνα-Μαρμπερίνα εἶναι στὸ σπίτι, πὼς θὰ τῆς καταφέρουμε τὴν ἐκπληξή; ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Ὁ μὴς μόνος σου καὶ θὰ τῆς πῆς τῆς φέρνουν μιὰ ἀγελάδα ἀπὸ τὸ Βασιλόπουλο. Κι' ἄμα σὲ ρωτήσῃ γιὰ ποῖο Βασιλόπουλο τῆς λές, θὰ παρουσιασθῶ.

— Καλὰ. Τί κῆρμα ὅμως πού δὲν μπορούμε νὰ κάμουμε τὴν εἰσοδὸ μας μὲ μουσική! Αὐτὸ θάταν ὥραϊο.

— Ματτία, πρόσεξε!...

— Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ κάμω πάλι τὴν ἀγελάδα νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἀς εἶναι ὅμως! ἂν αὐτὸ τὸ κτῆνος ἀγαποῦσε τὴ μουσική, θάπαιζα τώρα ἕνα μᾶρς θριαμβευτικὸ!

Καθὼς φθάσαμε ὡς ἕνα γύρισμα τοῦ δρομάκου, πού ἦταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ σπίτι

τῆς μάνας-Μαρμπερίνας, εἶδαμε μιὰ ἄσπρη σκούζια νὰ βγαίνει στὴν αὐτὴ. Ἦταν ἡ παραμάννα μου. Ἀνοῖξε τὴν καγγελοπορτα, βγήκε στὸ δρόμο κι' ἐφυγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ.

Σταθήκαμε καὶ τὴν εἰδεῖξα τοῦ Ματτία.

— Φεύγει! ἔκαμε. Κι' ἡ ἐκπληξή μας;

— Ὁ βροῦμε καμμιάν ἄλλη.

— Τί;

— Δὲν ξέρω... Ὁ ἰδοῦμε...

— Δὲν τῆς φωνάζεις;

Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος, μὰ τὸν ἐνίκησα. Ἀλλοιώτικα πὼς θὰ γινόταν ἡ ἐκπληξή, πού ἐνειροπολούσαμε τόσους μῆνες!

Σὲ λίγο φθάσαμε μπροστὰ στὴ ξωπορτα τοῦ πρώτου μου σπιτιοῦ καὶ μπήκαμε μέσα ὅπως ἐμπαινα ἄλλοτε.

Ἀπὸ τὴν αὐλή, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε καὶ στὸ σπίτι, γιατί ἤξερα πὼς ἡ μάνα-Μαρμπερίνα δὲν ἐκλείδωνε τὴν πόρτα ποτέ. Ἀλλὰ πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ βάλουμε τὴν ἀγελάδα στὸ σταύλο. Πῆγα λοιπὸν νὰ ἰδῶ σὲ τί κατάσταση βρισκόταν αὐτὸς ὁ σταύλος καὶ τὸν βρήκα ὅπως τὸν ἤξερα, μόνον πού τώρα ἦταν γεμάτος δεμάτια ξερόκλαδα. Φώναξα τὸ Ματτία κι' ἀφοῦ δέσαμε τὴν ἀγελάδα μπροστὰ στὴ φάνη, σηκώσαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ δεμάτια καὶ τὰ σωριάσαμε σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ τῆς κάμουμε τόπο.

— Τώρα, εἶπα στὸν Ματτία, θὰ ποῦμε στὸ σπίτι. Ἐγὼ θὰ καθίσω μπροστὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ μὲ βρῇ ἡ μάνα-Μαρμπερίνα ἐκεῖ.

Καθὼς θὰ τρέξῃ ἡ καγγελοπορτα, ὅταν θὰ τὴ σπρώξῃ γιὰ νὰ μπῇ, ἐδῶ θὰ προρθᾷς νὰ κρυφθῇς μὲ τὸν κάπη πίσω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἐτσι δὲν θὰ ἰδῇ παρὰ μονάχα ἐμέ. Δὲν σοῦ φαίνεται καλὴ ἐκπληξή;

Ἐτσι κι' ἐγείνε. Μπήκαμε στὸ σπίτι κι' ἐκάθησα κοντὰ στὸ τζάκι, στὴν ἴδια θέσῃ ὅπου πέρασα τόσες χειμωνιάτικες βραδυές. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσα νὰ κόψω τὰ μακριὰ μου μαλλιά, τᾶχωσα ἔστο γιακὰ τῆς μπλούζας μου, μαζεύτηκα, ζάρωσα καὶ προσπάθησα ἔτσι νὰ μοιάσω ὅσο μπορούσα τοῦ Ρεμῆ, τοῦ μικροῦ Ρεμῆ τῆς μάνας-Μαρμπερίνας.

Ἀπὸ τὴ θέσῃ μου φαινόταν ἡ καγγελοπορτα κι' ἔτσι δὲν ἦταν φόβος νὰ ἔρθῃ ἡ μάνα-Μαρμπερίνα χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶ.

("Ἐπταὶ συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΝΕΥΡΙΚΟΣ

Δεν ξέρω αν ο νευρικός γεννιέται τέτοιος και αν μπορεί ή όχι να κόψει το ελάττωμά του· μόνο ξέρω πως εγώ ήμουν και τώκοφα... χωρίς να θέλω.

Είχα κλειστεί τότε τα επτά χρόνια, και στην παραμικρή αντίσταση στο θέλημά μου, έβαζα τις φωνές, χτυπούσα τα πόδια κι' έσπαζα ό,τι εύρισκα.

Μιά μέρα, παραμονή των Χριστουγέννων, είχαμε κάμει διακοπές κι' έγω καθόμουν στο παρθένο κι' έβλεπα τους διαβάτες, που περνούσαν τυλιγμένοι στα παλτά τους.

Μιά στιγμή άρχισα να ξύνω στο παρθένο μια κηλίδα, στην άσχημη άσυνείδητα, όσο όμως έβλεπα πως δεν έφευγε, μεγάλωνε ή έπιμυρμιζα, που στο τέλος κατόρθωσα να πείσω. Πήρα ένα πανί βρεγμένο, την έτριψα, τίποτα· πήρα ένα μαχαίρι, τίποτα· τότε πιά μ' έπιασαν τα νεύρα μου, πτώσα το μαχαίρι και με μια γροθιά, τό τζαμι έπεσε σε χίλια κομμάτια.

Μά άλλα τόσα μπήκαν στα χέρια μου, τα αίματα άρχισαν να τρέχουν, φωνές λοιπόν, τρεχάματα στο γιατρό, που μ' ένα τσιμπιδά έβγαλε τα μικρά γυαλιά, πόνοι φρικτοί και πλύσεις με οινόπνευμα... Αυτό το έπεισόδιο μου στοιχίσε δεκαπέντε μέρες—και τί μέρησι!—νεκρωμασμένο το χέρι μου στο λαιμό.

Αλλά είχα και μιό άλλη πολύ μεγαλύτερη όφελεια, γιατί από τότε δεν με ξαναπίασαν... τα νεύρα μου.

Εύγενής Παλμός

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Παιδιά, κλειστή, μανταλωμένη
[απόστορα,
Σωρία σου κάτω—ή διάλειψη—
[νύχτες]

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

— "Αχ! τί όμορφα κεράσια!... Δός μου κι' έμένα, καλέ μου Γέροντα!

— Δεν τρώγονται!

— "Ο κήπος είν' άπέραντος κι' οι κερασίδες γέροντες χάρη τα κλωνία τους από τον καρπό... Και ό καρμός άμέτρητος ματοσταλάδες, που λές πως θα στάζουνε...

— "Α! τί όμορφα τριαντάφυλλα!... Ω! οι βιόλες οι βυσσινόχρωμες!... "Αχ! όμορφα οι κρίνοι!... "Ασε με κι' έμένα, καλέ μου Γέροντα, να κόψω δυό λουλούδια...

— Δεν άνοιξαν ακόμα!

— "Ο κήπος είν' άπέραντος και τα λουλούδια, απαλόχρωμα, —άπλώνουν την όμορφιά τους—όμορφα άγνή, —στην άγκαλιά της Μεγάλης Μάνας...

Κι' ό φάλακας του περιβολιού γέρος, γέρος κακός!

— "Αχ, περνάει ό καιρός.

Και 'τα κεράσια;

Θά σαπίσουν.

Και τα λουλούδια;

— "Α! θά μαραθούν...

— Καλέ μου Γέροντα! Κοίτα!

Σαπίζουν τα κεράσια σου. Τα λουλούδια—ό, αυτά, —μαρα-

νούνται... "Αφισέ με να κόψω λίγα...

— "Όχι... Γιατί;...

— "Αχ, δέ μιλάει...

Φρέντος

ΣΥΝΝΕΦΟ

Με τις δολούρες του στολισμένο, πυκνό προβαίνει στον Ουρανό κι' όλο κοιτάζει καμαρωμένο με κατωφύγια στη γήιν έδω.

Μά αν φρονήση λίγο ό άέρας και θυμωμένος τό κυνηγήση, τό φαντασμένο, ψευτικό τέρας, έδώθε κείθε θά τό σκορπίση.

Φώτος "Αστρης

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΑΣ

Λένε πως άλλοι τ' Χριστούγεννα τα γιορτάζουν έξαιρετικά ό μορφα· στο δικό μας όμως μέρος δεν συμβαίνει τό ίδιο.

Ναι, δεν λέω, Χριστούγεννα άφου είναι, έχει ή μέρα κάτι τό έπίσημο, τό έξαιρετικό· μά και διασκεδάσεις έξαιρετικές δεν γίνονται. Θά π'η ό κόσμος στην εκκλησία, θά φάη καλά, (έ, κι' αυτό, βλέπετε, ή μέρα τό καλεί,) και τελειώνει.

Ούτε δέντρα, ούτε γλέντια. Και όμως πόσο θάταν ό καθένας εύτυχής, να περιούσε τ' Χριστούγεννα του όσο π'η σκέτα μπορούσε, αλλά με καλή καρδιά!

Τι πιο καλό μπορεί να γίνη απ' αυτό;

Τι υπάρχει καλύτερο απ' τη χαρούμενη καρδιά;

— "Όσο αξίζει ένα γέλιο άληθινό,

ένα γέλιο που τό νοιώθεις να προέρχεται από χαρά, δεν αξίζει μια μουσική όλόκληρη. Εύτυχισμένοι έκείνοι που στο σπίτι τους ήχει καθημερινά τό γέλιο, και τη σκέψη τους δεν την ταράζουν πικροί λογισμοί. Αυτοί είναι οι εύνοοι· μενός της τύχης! Πόσο τους ζηλεύω, πόσο θάθελα να μουναι στη θέση τους!...

Τριφυμία

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Χριστούγεννα... Τό μεθαιριανό βράδυ είναι ή γιορτή των παιδιών, και τό φτωχότερο άκόμη θάχουνε τ' άδωρα τους. (*) Οι μικροί μπορεί της γειτονιάς μου άναγνώσανε τις προμήθειες των από κορνέια, κουφέτα, ζαχαρένιες πίτες και στο παζάρι του δρόμου μου, όσο για τριαντάλεπτα ή σαραντάλεπτα παιγνίδια, δεν έχει κανείς παρά την άμνηνιά της εκλογής.

Χτες, στάθηκε μια στιγμή εκεί μ' όλη τη μαγγορία της γειτονιάς. Οι πλατείες φλόγες του γκαζιού φωτίσανε την προθήκη και τ' άμάτια της μικρής πελατείας λάμπανε από τό διακαή πόθο. Παιδιά με σκιωμένο παντελόνι και κοριτσάκια με τρύπια σκουφάκια. Ξέρω όλος αυτός ό μικρόκοσμος τί θά πεθυμούσε να βρή στο τζάκι, (**)

την Γετάρτη τό πρωτό. Γνωρίζω τις προτιμήσεις του. "Αν ή άπέ-ιαντι μανάβρινα μου γύρευε τη γνώμη μου, θά μπορούσα να της δείξω την κούκλα που όνειρευεται ή κόρη της· κι' ό γυιός του κουρέα της γειτονιάς, είμαι βέβαιος, πως πεθυμεί ένα έξηντάλεφτο ντουφεκάκι — λίγο άκριβό,

(*) Στην Εύρώπη, τα Χριστούγεννα κάνουν δώρα στα παιδιά, όπως έδω την Πρωτοχρονιά. (**) Τα παιγνίδια των παιδιών τους τα βάζουν στο τζάκι, τάχα πως τ' άφίρε ό Χριστούλης από την καμινάδα.

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έκδότης, 38 δόδε Ερμούιδου, ΑΘΗΝΑΙ

Τα δύο έφετείνια βιβλία του ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

1) «ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» [Τέσσερα έντενη, θαυμάσια διηγήματα]

2) «ΦΟΙΤΗΤΑΙ» [Η μεγαλυτέρα θεατρική έπιτυχία του συγγραφέως]

ΕΚΑΣΤΟΝ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

[και ταχυδρομικώς δε 5,50]

«Ο κ. Γρ. Ξενοπούλος, άκούραστος συγγραφέας και μεθοδικός πάντοτε εργαζόμενος, έξέδωρε άφηγησε, καλή παρατήρησις, γοητευτικών ύφους, γνώσις του άνθρωπίνου βίου, εύσυνείδητος εργασία, όλα τα γνωρίσματα του άνεξάντλητου ειν παραγωγής και εις την άκμήν του φιλολογικού του σταδίου εύρισκομένου συγγραφέως, εινε έργον φέρων την σφραγίδα του νέου βιβλίου του. Οι Φοιτηταί, τους όποιους έξέδωρεν έπίσης, εινε έργον φέρων την σφραγίδα του νέου βιβλίου του. Οι Φοιτηταί, όστις έχει εύρυτάτην άπήχησιν εις τό έλληνικόν δημόσιον.»

Εφημερίς «ΠΟΛΙΤΕΙΑ», Η φιλολογική κίνησις κατά τό 1919.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Βαρω νίς | έννιά ή ώρα
κι κοιμάσαι; Σε θαυμάζω!
Μά μπορούσα κοιμισμένη
τό ρολόι να κοιτάζω!

Εστάλη υπό της Μεγάλης Ελλάδος
Κουφιοκεφαλής θέλει να
χαιρόντι που κάνουνε «γάβ! γάβ!»
την άδελφή του στο "Ωδείο.
Και τί θά μάθη; τόν ρω-
— Βιολί ή πιάνο;

Και τ' άδύ! άπαντά. "Ετσι
συμπανιάρεται μόνη της.
Εστάλη υπό του Κόδωνγκτον

Γιατί, Γιαννάκη, πηγαίνεις
λυπημένος;

Γιατί μ' έστειλε ή μαμά να
δύση ό μπαμπάς... μιά βέγγα!
Εστάλη υπό του Ψωφιδέως

Νέος Βολταί

(Κατά μετάφραση άπ' τό γαλλικό
Francois Gopee.)

ΣΥΝΝΕΦΙΑ

Τα βλέφαρά μου θέλουν να
γκλεισούν. Νυστάζω άκόμα.
όμως ή ώρα είναι περασμένη.
νοήγω τό ζωφύλλα του παρα-
ρου μου. "Αντί όμως να μπή
και τις άλλες ήμέρες, μιά
ση άκτίδα, που να την ού-
ό ήλιος, που μόλις είχε βγή,
ή Κορωνίς των Ζιζανίων:
κε μια άκτίδα μελαγχολίας.
ούρανος ήταν σκεπασμένος
τουλόυπες από μαύρα σύννεφα
γύρω βουνά ήταν σκεπασμένα
όμίχλη. Την μελαγχολία αυτή
ούρανού την αισθάνθηκα να
πιέζει μέσα μου. Μου έρχόταν
κλάψω, όπως ήταν έτοιμος
κάνη και ό ουρανός. Κοίταξα
ρω μου για να ιδώ κανένα που
κι να πηδάη από κλαδι σε κλα-
τερετίζοντας εύθυμα, μά δεν εί-
φαινόταν ότι και αυτά τόν εί-
πάρει βαρειά.

Βγήκα έξω. Οι διαβάτες
νουν βιαστικοί, μελαγχολικοί,
ρίς πολλές κουβέντες. Μέσα
τά ξεφυλλισμένα δένδρα, που
ναι τώρα πιο σκυθρωπά, β-
νουν μελαγχολικά «τόιου». Π-
του όπου κι' αν κοιτάξω βλέ-
τη σκυθρωπή μορφή της με-
χολίας. Η Φύσις είναι έτοιμη
κλάψη.

Μεγάλη μου χαρά άναγγέλω
αμάς; του παιδιού κι' αγαπητού
ήλου Ριγολέττον, —τόσο γνω-
τόν κύκλο μας, ώστε πρώτα λέ-
φωδώνω του κι' έπειτα τόνο-
που είναι "Ιάκωβος Ν. Κα-
— με την Miss Loy Weal-
θυγάτερα του άποθανόντος Δι-
του "Αγγλικού Τηλεγραφείου
ήλου. Καί ό Ριγολέττον μας
ρος [τηλεγραφικός ύπάλληλος εί-
— όποτε μοιάζει συμπεριέρζει.

Επερε και τό κουφέτα του γάμου
κι' άκουσε από τό στόμα μου
θερμές εύχές της ψυχής μου.

Αγγελε Φθιτέ, έδίδισα μ' εύχα-
στη τό σέβειον των έμμέτρων σου
ήσαν στίς έρωτήσις των Μ.Μυ-
Πολύ ώραίς είναι. Αλλά
πορείς να τις γράφεις στα τερά-
θάνταλλάσσης διά του Γρα-
μου. Πρώτο, γιατί είναι κάπως
ήτες για παιδιά και κορίτσια όχι
τά μεγαλυτέρα· δεύτερο, γιατί με-
επράσις (και κοιτάξε π. χ. τους
3, 4, 9, 10,) θά μπορού-
να περιεργηθού.

Περιεργημένη Πατρίδα, μπορείς να
ές, ότι οι έφημοίς έχουν μια
α, αλλά στα παιδιά δεν χρεια-
παρά για τόλγημα. "Αν άπο-
να τις χρησιμοποιούν από τό-
διάδασμα, θάταν χαμένα. Έδω,
— δεν είναι «έλλειψις γήλου», α-
ροια του πράγματος. Δεν ξέρουν
π'η Διάπλασις και τί διαφέρει
από έφημερίδα ή κι' ένα περι-
μέταλως. Χαρή και χαρή

βλέπουν και κρίνουν. — Εύχαριστούμε
και σε περιμένουμε.

Πινδία "Αστρης, έλαδ κι' εύχα-
ριστώ. Τη Σημείωσις όμως των Εύ-
σημων σε παρακαλώ να μου την ένα-
ναστείλεις, γραμμένη χωριστά, γιατί
έτσι όπως είναι χωμένη μέσα στο
γράμμα, δεν μου χρησιμεύει. Τό ίδιο
λέγω σε όλους: όσοι μου έστειλαν σε-
τοις Σημειώσις: Να μου τις ένα-
στελουν γραμμένες σε χωρή χωριστό.

— Χαιρέτισμα στον άδελφό σου. Σά:
έστειλα τό φύλλο που ζητήσατε.

Η "Αναγεννηθείσα "Ελλάς, μαζι
με τις εύχές της για την Πρωτοχρο-
νιά, μου έστειλε κι' ένα δώρο. Τί νο-
μίζετε; "Ενα ξεσπάθωμα! Μά και τί
καλύτερο δώρο μπορούσε να μου κάμη;

Νά και ή Γλυκεία "Ανάμνησις που
κάνει, έ,τι μπορεί για να με βοηθή-
ση και να μ' εύχαριστήσει. Κι' έπειτα
με ρωτά αν είμαι εύχαριστημένη απ'
αυτή. Μά πώς να μην είμαι; Και πο-
λύ μάλιστα!

Για ν' απύ πω τη γνώμη μου,
Πάμω, έπρεπε να διάδω κι' έγώ
την έυση και να ένγώριζα τό παιδί.

Τώρα κρίνω, ότι κι' οι δυό κύριοι
του έδωκαν όρθις συμβουλές: "Ο ένας
να γράφω πολύ, για να έξασκήται. "Ο
άλλος, να μη γράφω τώρα, αλλά μό-
νο να διαβάξω δόκιμα έργα. Έθλω να
πώ, ότι και με τόν ένα τρόπο και με
τόν άλλο, μπορεί κανείς να μάθη και
να ποκτήσθ, έ,τι του λείπει. (Εννοεί-
ται ότι κι' όταν γράφω κανείς για έξά-
σκηση, πάντα πρέπει και να διαβάξω,
όπως κι' έκείνος που διαβάξει, θά γρά-
φω άργότερα και για γύμνασις.)

"Αλλά ζήτημα τώρα ποιος από τους δυό
τρόπους είναι καταλληλότερος για τό
παιδί έκείνο που έγραψε την ώραία έκ-
θεσις.

Εξετέλεσα την παραγγελία σου,
Πονεμένη Καρδιά, και σ' εύχαριστώ
πέρα πολύ γι' α! αυτά τα δείγματα
της μεγάλης σου άγάπης. Τό ήξερα
πρό πολλού ότι είσαι μια από τις πιο
θερμές μου φίλες και γι' αυτό δεν μ' έ-
ξέπληξε καθόλου ή άπάντησις που έ-
δωσες στον πατέρα σου, όταν σου έπρω-
τεινε να σ' έγγραψω και σ' άλλο πε-
ριοδικό. "Αλλά μόνο παράσπα να μην
κάνης, γιατί με πικραίνουν πολύ. Φαν-
τάζομαι, άήθεια, πως μπορεί ποτέ να
μη σάγαπώ άλλο τόσο κι' έγώ; "Α-
πορώ πολύ που κατώρθωσες να ανακαλύ-
ψης... ψυχρότητα!

Στό σχολείο έκαμα την καλύτερη
έκθεσις—μου γράφει ό "Ομηρος. «"Ο
δάσκαλος με ρώτησε αν διαβάξω πε-
ριοδικά και του είπα: τη Διάπλασι!

"Αρχισε τότε να μ' μιλά ή δασκάλα
και αυτά τα φύλλα του ξεσπαθώματος
που παραγγέλλω, τα περισσότερα, χρω-
στώνται στα λόγια του δασκάλου.»

Τόν εύχαριστώ πάρα πολύ τόν καλό
σας δάσκαλο, αλλά και τόν βεβαιώ ότι
δεν θά μετανιώσω ποτέ για τη σύστα-
σή του. Προχθις έσα-ξήθε στο γρα-
φείο μου ένας παλός μου συνδρομη-
τής, ό κ. Κουντουριώτης, που είναι σήμα-
καθηγητής διακεκριμένος. Καί μ'
έδιδάσκεν ότι οι καλύτεροι του μα-
θηταί, και στίς "Εκθέσεις και σ' όλα
τά μαθήματα, είναι όσοι παίρνουν
Διάπλασις.

Ελαδ, Βαμέ της "Ελευθερίας.
Τό έπιχείρημα αυτό δεν είναι τίποτε
άπολύτως. Η όμιλουμένη γλώσσα
διαφέρει παντού και πάντα από τη

γραφόμενη. Διέφερε και σε μ'α: τότε
που γράφαμε την καθαρεύουσα με τά-
σεις να τη φθάσουμε ως την αρχαία,
και μιλούσαμε... τη γλώσσα του μπαμ-
πά μας (και διέφερε πάρα πολύ.) Δια-
φέρει και τώρα που μιλούμε και γρά-
φουμε τη Δημοτική. Γιατί άλλη, φυ-
σικά, είναι έκείνη που μιλιέται, και
άλλη έκείνη που μορφώνεται όλοένα σε
γλώσσα φιλολογική. Βίσις της βέ-
βαια είναι πάντα ή ζωντανή, ή όμι-
λουμένη. Πλουτίζεται όμως με λέξεις
(πρό πάντων στην ποίηση) που δεν
τις μεταχειρίζομαστε στην όμιλία,
είτε άρχαίες, είτε παλές δημοτικές.
κι' άκόμα ξεδιαλέγει τους δημοτι-
κούς τύπους προπάντων στην πίζο-
γραφία με την τάση να μορφωθή σι-
γά-σιγά μια δημοτική γλώσσα κοινή,
απαλλαγμένη από ιδιωματισμούς, πανελ-
λήνια. Γι' αυτούς τους δυό λόγους δια-
φέρει από την όμιλουμένη, που ούτε
ποιητικές λέξεις μεταχειρίζεται (ορτο-
γότερος, μαγναδί, τριμερούσω Μοίρα,
πικροκυματούσα θάλασσα κ.τ.λ.) ούτε
τους τύπους ξεδιαλέγει, γιατί καθένας
μιλά με τους τύπους της πατρίδας του
χωρίς να τόν μέλη άν είναι πανελλή-
νι ή όχι. "Αλλά υπάρχει κι' άλλος
σπουδαίος λόγος που διαφέρει ή γρα-
φομένη από την όμιλουμένη: ή σύντα-
ξις, ό τρόπος, τό ύφος του συγγραφέως
και του ποιητού. "Ωστε; Τι γίνεται
τό έπιχείρημα της διαφοράς;

"Ωραία έπιστολάς μου έστειλαν
αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Φε-
λόπατρις "Ελλην, "Εθνική "Αναγέν-
νησις, Διπλάνον, Δυσσαρμόνος Σκύ-
λος, Δαυλός του Κανόη, Σπαρο-
φροντοίλε, Σαμιοτοπούλα, "Ελπίδο-
φόρος, (να τό στέλνη κάθε μήνα) "Α-
σπασία Ι. Φ. και Βελουδένιο Τριαν-
τάφυλλο. — Έξέτελες τάς παραγγέλ-
των και τους εύχαριστώ όλους για τά
καλά τους λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

Μόνο που δεν έχω πιά τόπο να τους
άπαντήσω και χωριστά.

Αετέ της "Ιδης, "Εορτακή Με-
λισσα, Συμνοπούλα, Δόρδε Γκλή-
ναρβαν και "Αγγελε Εύρηνης, σά:
άπαντά μαζί γιατί σ' όλους σας τό
έδιο έχω να πώ: Καλή άρχή! Πο-
λύ-πολύ μ' εύχαρίστησαν τα πρώτα
σας γράμματα κι' έπιθυμώ να μου γρά-
ψετε συχνά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την έβδομάδα έλαβα τά
έξής: "Εωργός και Πίθηκος.—«Μιά
νυχτιά» κτλ. — «Ένα γράμμα».

«Ορβρινή Δροσιά» κτλ. — «Ένας πα-
ρίπτατος (μά με μολύβι;)» — «Βρέχει».

— «Δυσητερό παραμύθι».— «"Ο μύρ-
μηκας».— «Τό τέλος του 19».— «Δυ-
στηχά και "Αγριότης».— «Στό Νεκρο-
ταφείο».— «Από τά Φαειρά».— «"Ο
Παπαγάλος».— «Σταλαγματιά άγάπη».

— «"Η σούπα».— «"Ο έρχομός των
Μουσών».— «"Η άσπλαχνία τιμωρεί-
ται».— «Συγκρίσεις».— «Χαράς» έκεί-
νη την καρδιά».— «"Η άπόκρισις ενός
παιδιού».— «Τό τέλος και τό τραγούδι».

— «Ρεμβασμός».— «Πικραμένη "Ανά-
μνησις».— «Τό Ρημοκλήσι».— «Παι-
δικά Πνεύματα».

Κριτική της προηγουμένης Σε-
λίδος:— «Τού ποιητή τα μάτια».

Τό Φώτος "Αστρης είναι καινούργιο ψευ-
δώνυμο. Τού ίδιου φίλου μου, με έλλο
ψευδώνυμο, έδημοσίευσσε και πέρσι ένα
δυό ποιηματάκια. "Τού ποιητή τα μάτια»

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων:

"Ελλην Νικητής, ά. Νηητής του
Ευρείου, κ. "Ανθισμένη Θυμαράκι.

κ. Μοίρα των Δουλοδίων, ά. Οί-
δίπους, ά. Σπαροφροντοίλε, ά. Πιν-

είναι πολύ άνωτερο και μαρτυρεί μια
μεγάλη πρόοδο, που εύχομαι να εξα-
κολούθησθ. Και μια παρατήρησις: τό
σόνετο έχει δικούς του κανόνες που
δεν τηρούνται στο ποιημα αυτό· ήταν
λοιπόν περιττό να γίνη δεκατετράστι-
χο, για να μοιάζη με σόνετο χωρίς
να είναι. — «"Ολα σκόρπια».

Η ιδέα κοινή. Νομίζω ότι κάτι τέτοιο ένα-
δημοσιεύθηκε και στη Σελίδα. Η έκ-
φραση κάπως άδύνατη. Για πρώτο δ-
μως, πού καλό και για ένθάρρυνση τί
ένεκρινα. — «Τό χωριατόπουλο».

Ζωντανό και νόστιμο. Συμπέρασμα δεν ύ-
πάρχει, αλλά δεν πειράζει· τό δίδαγ-
μα δεν είναι και άπαραίτητο στα κομ-
μάτια της Σελίδος. — «Σερόφες».

Η μετάφραση αυτή είχε μείνει από πέρ-
σι. Τό σημειώνω γιατί, όσο καλή κι'
έν είναι, φέτος ό Νικητής της Αύ-
ριον θά την έκανε καλύτερη. — «Μιά
μανία».

Νά ένα π'άγμα καθαυτό παι-
δικό, άληθινό, χαριτωμένο. Μά πά-
ρα πολύ μ'ού άρεσε αυτό τό θέμα. Μπο-
ρούσε να γραφθή και καλύτερα· άδιά-
φορο! στέλνετε τέτοια κι' άς μην εί-
ναι άριστουργήματα. — «Στό Νοσοκο-
μείο».

Δεν είναι πολύ πρωτότυπο (αυ-
τά τάχουν π'η πολλές φορές) αλλά κα-
λά φορμαρισμένο. — «"Εορτασία-άργία».

Κι' αυτό πολύ κοινό. Στερωτό όμως,
καλογραμμένο, δ ό κ μ ο. — «Πολλά
δνόματα και τίτλοι».

Είπαμε ότι για τις μεταφράσεις δεν θά λέμε τίποτα,
παρά μόνον όταν είναι έξαιρετικές. Έ-
πίσης για τό Παιδικά Πνεύματα, που
τά περισσότερα είναι άδυνα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδαν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή ά-
νανοεύεται, αν δεν συνοδεύεται από τό
δικαιώματος, δε. 2. Τα έγκρινόμενα ή
άνανοεύματα ισχύουν μέχρι της 30 Νο-
εμβρίου 1920. "Όσα συνοδεύονται από
Α άνήκουν εις άγνόισα, και όσα από Κ
εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Πρόμαχος της

"Ελευθερίας, ά. (Δ Π). "Αγγελος

Φλόγας, ά. (ΑΔ). "Αργιάνθρωπος,

κ. (ΑΑ). "Εορτακή Μελισσα, κ.

(ΠΓ). Συμνοπούλα, κ. (ΒΚ). Δι-
λίκα, κ. (ΚΚ). "Ωραία Κοιμησά, κ.

(ΑΚ). "Ουδερκής Κυνηγός, ά.

(ΓΓ). Αύρα του Βοσπόρου, κ. (Α

Σ). Γιάννης "Αηδόνης, ά. Παλλη-
κάρι του Σκορ, ά. (ΠΨ). "Αγγελος

Εύρηνης, ά. (ΕΤ). Ούγγρης, ά. (Τ

Σ). Καίσαρ Αύγουστος, ά. (ΓΡ).
"Αφελής Κοιμησά, κ. (ΕΕ).

Ψωριανό Ναυτίπουλο, ά. (ΔΧ).
Χουσανθέμον, ά. "Ελπίς του "Ε-

θνος, ά. (ΕΞΧ). "Υδραϊκός, ά. (Γ

Β). Φωτιστέφανο της Λευτεριάς,

ά. (!!!). "Εσπερία Άδρα, ά. (ΝΤ).
Δαίδαλος, ά. (ΝΓ). Κόμης δε Λι-

νιέρ, ά. (ΝΓ). Κλέφτης του "Ολύμ-
που, ά. (ΝΓ). Υλός της "Ελλάδος,

ά. (ΝΓ). "Ελευθερωτής των Σκλά-
βων, κ. (Ω). Κυματίζουσα Γαλανό-

λευκή, ά. (!). Μελαχροινή Λαίδη,

κ. Κολοφών της Άδης, ά. (!!!).
Δουροφόρος των Μουσών

Δία, Ἀρτεμις, κ. Πίνδιος Φοῖβος, ἄ. Φόρο τοῦ Ἀεβάντε, ἄ. Μαράμε-
νο Φόρο, ἄ. Δεκαπενταετής Πλοία-
χος, ἄ. Γίγος Βούγας, ἄ. Βερβένια,
κ. Χιονισμένη Μαδάρα, κ. Καλα-
ματιανὸν Δουλοῦδι, ἄ. Κυθέρεια, κ.
Ἀκανθούλλης, κ. Συμμετοχὴν Ἀκρο-
γιάλι, ἄ. Δημονηθεῖσα Ὑπαρξίς, κ.
Δημοκρατία, κ. Περιφάνη Κρητι-
κοπούλα, κ. Δικέφαλος Ἀετός, ἄ.
Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἑως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
Διὰ τὰς περιπτύξων 10 λεπτὰ ἢ λιγώ-
ς. **Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξουν:**
— ἡ Παράξενη Πριγκίπισσα μὲ
Ἀροῖν Λουπέν, Πτωχὴν Ἀριστο-
κράτ., Μαχαβόρ, Ξανθὴν Ἑλληνοπ.
Φαλακα, Σβέντζ., Διαβολοκόρ. — τὸ
Κῦμα τοῦ Αἰγαίου μὲ Πούλιαν.,
Ἰδεῶδ. τ. Ἑλλήν., Ἀραπάκι. — ὁ
Ἀόδος Γλήνισσος μὲ Ψαφιδέα.,
Πρασ. Διάβ., Φρέντον. — ὁ Μακεδὼν
Πρόσκοπος μὲ Σιλβίαν, Ἡβην, Ἀ-
μαρυλλίδα, Φριδολλήν, Βιόλαν, Ἀν-
δρωπον. — τὸ Ζιζάνιον μὲ Λέναν,
Ἰδεῶδ. τ. Ἑλλήν. Φλάμπ. τ. Λευτ.
— ἡ Δημονηθεῖσα Ὑπαρξίς μὲ Λα-
φροστ. Ἑλλάδ., Τρελλοσσ., Πατρ.
Δουλοῦδι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φιλοῦντες: Βασιλέα τῶν Ἀνθέων
(χαίρω ποὺ ἐγενίετο καλὰ κι' εὐ-
χαριστῶ πολὺ) Μακεδονικὸν Ἰδε-
ῶδες (ἄλλαξα τὴ λέξη κι' ἐβάλα-
σα τ ρ α β ός, γιὰ νὰ ταυριάζῃ μὲ τὴς
ἄλλας, ποὺ ἦσαν δημοτικὲς κι' ἀ-
κόμα γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀσκήσις λιγά-
κι δυσκολώτερη) τὸ λάθος τοῦ
κρυπτογραφικοῦ, ἀσημαντόν, ἐν-
νοεῖται εὐκόλως) Ξεπεσμένον Λό-
γον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ ὡ-
ραία αὕτη ἡ ἀνάλυση τοῦ «Μυστι-
κοῦ τῆς Κοντέσσας Βαλέρινας»;
ὁ κ. Ξ. κατενθουσιάζηκε) «Ἀν-
δρωπον (δὲν ξέρω, γιατί δὲν ἐδιά-
βασα τὸ διήγημα ποὺ λές.) Κορ-
φιατοπούλαν (βραβεῖον ἐστειλε.).
Ναντόπουλο τοῦ Βοσπόρου (εἰς τὰ
φυλλάδια 33 καὶ 50 τοῦ 19.) Πλα-
νκίπιδά Ἀθηνᾶν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ,
ἐστειλε.) Ἑλληνικὸν Πόθον (ἐ-
στειλε) ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ
ὅσα γράφεις.) Κόρη τοῦ Βουνό
(λοιπόν, πῶς πέρασες τὴ γιορτὴ
τοῦ ἀδελφοῦ σου μὲ τὴς φίλες
σου; καὶ τοῦ χρόνου, νὰ τὸν χαί-
ρεσαι.). Γοργὴν Ψαροπούλαν, Με-
σηνιακὴν Ἀκτὴν κτλ. κτλ.

Μακεδόνα Πρόσκοπον, Παπάκι,

Φρουρόν τῆς Ἑλλάδος, Βασίλ. Κυ-
λικᾶν, Νεγρίδα τοῦ Εὐρέπου, Δα-
λαπα, Φῶτον Ἀστρον (ἔλαβα, εὐ-
χαριστῶ).

Παλληγκάρι τοῦ Σκοῦ, Γεώργ. Κ.
Ἀναστ., Φαίακα, Ἰδεῶδες τῶν Ἑλ-
λήνων, Κοραϊνίδα τῆς Σικυωνος,
Φιλόδοξον Ἑλληνα (ἐστειλε).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὴς ἀνοίξα μετὰ
τὴν 5ην Ἰανουαρίου, θ' ἀπαν-
τήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ός, 21ος, καὶ
24ος. — Ἐκαστος τόμος δραχ. 4.
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 4,30 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
καὶ δρ. 4,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀρρα-
πτος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ
τὸ Ἑσωτερικόν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ-
ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος,
διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 1,50 εἰτε
ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ

[Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ Ἀν-
θρακί. — Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις
δεκταὶ μεχρὶ τῆς 11 Μαρτίου, ἀλλὰ
καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ'
ἵσως δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ,
ἰσως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

77. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτον μου τοὺς στρατηγούς
[φοβίξει,
Τὸ δεύτερον τοὺς νικητὰς πλου-
[τίξει.

Τὰ δύο μαζί ὁ λύτης ἂν ἐνώσῃ,
Κράτος σημαντικὸν θὰ φανερώσῃ.
Ἐστὰλὴ ἀπὸ τοῦ Γιά τὴν Δευτερίαν

78. Συλλαβογράφος.

Σ' ἐν' ἀπ' τοὺς γυυτοῦ τοῦ Ἰακώβ
Κολλῶ μιά ἀντωνυμία,
Καὶ τριμεγάλῳ ποιητῇ
Σοῦ κίνω μ' εὐκολία.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τοῦ Ἀνεμοστροβίλου

79. Στοιχειογράφος.

Ἀπὸ πόλη τῆς Τουρκίας
Ἐνα γράμμα ἀφαιρῶ

Καὶ ἀμέσως ἀντικρύζω
Πέλαγο ἑλληνικόν.
Ἐστὰλὴ ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς
80. Στοιχειοτονογράφος.
Κερασφόρο εἰμαι γνωστό,
Ὅσο ἀπείρακτο μάφνεις
Θὰ μιλᾷξῃς στὸ λεπτὸ
Καὶ πολὺ θὰ μ' ἐλαφρύνῃς,
Ἐνα γράμμ' ἂν παρενθέσῃς
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃς.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπερέφ. Εὐξείνουπολο
81. Παλαιὸν Ἀνιγμα.

Ἀρσται ἔπασον εἰς τὴν πόλιν.
Ἡ πόλις ἔφυγεν ἀπὸ τὰ παράθυρα
Οἱ δὲ κάτοικοι ἐξωγερήθησαν.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ Γεωργ. Ε. Μαρκέτου

82. Δικτυωτὸν.

***** = Μυθογράφος.

***** = Κριτὴς τ. Ἑβραίων.

***** = Δίπλωμα.

***** = Μυθολ. πρόσωπον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

83. Ἐπιγραφὴ.

Ι Δ Ρ Ο Κ

Ο Η Δ Υ Α

Υ Ο Ο Ι Δ

Σ Δ Τ Η Η

Ι Ο Π Μ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τοῦ Ἰπποῦ τοῦ Τύχης

84. Κρυπτογραφικόν.

123456789 = Ἡπειρος.

21247 = Ἀρχαία πόλις.

38127 = Συστατ. τ. σώματος.

49859 = Θηρίον.

56779 = Πτηνόν.

63827 = Οὐράνιον σῶμα.

76189 = Μαλάκιον.

89527 = Ἀρχαῖος θεός.

97727 = Πόλις νήσου.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τῆς Ὑπερέφ. Ἑλληνίδος

85. Ποικίλη συλλαβικὴ Ἀκρο- στιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώ-
της τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ
οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν ὁμηρι-
κὴν ἡρώα:

1, Ἱερὰ ναῦς 2, Πόλις τῆς
Πελοποννήσου 3, Κόρη τῆς Ἡ-
ρωιδιάδος 4, Ἀθηναῖος στρατηγός.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τῆς Τόσας

86. Γρίφος.

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

τοῦ τοῦ

τοῦ τὸν τοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ.

618. Ἀθως (α-θως).—614. Θύρα-λύ-
—615 Τὸ ἀλάτι.—616. Δράκων.

617. Α Ι Ξ 118. Ε ρ ι

Α Λ Ω Π Ξ 119. μ ι σ ε ι.

Π Ι Θ Ν Κ Ο Σ 120. ν α γ ν ω σ

Β Ο Υ Σ 121. ε κ τὸς μεσο

Θ Ω Σ 122. ο υ Ε π ρ ὶ

123. τὰ ἀνω κα

κυκλικῶς).—619. Ὁράτιος, (ροιά, ἀρ-
τεῖς, λατρός, σός).—620—624. Διὰ τ.

Μ: Μύλος, δήμος, γάμος, ὕμνος, δ.

μα.—625. Κατίνω (Μαρίκα Τί Νά...).

626. Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδεικνύων.

627. Χαλεπὸν τὸ εὖ γνῶναι.—628. Ἀγ-

πᾶτε τὴν πατρίδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—69]

Θεῖον Ἰδεῶδες Ἑλλάδος

Κύριον ἸΩΑΝ. ΒΛΑΧΑΚΗΝ

Ἐτε πλεῖστα προαγωγῆς ποικίλης

πρόξενα ἀμεταπτώτου εὐτυχίας καὶ χα-

ρᾶς πραγματικῆς, ἀπληλαγμένα ἀνωμα-

λίαν, παγκοσμίου καὶ ἐσωτερικῆς ἡσα-

χίας ἐχέγγυα, μὲ πλήρως ἐθνικὴν καὶ

ἀτομικὴν ἀποκατάστασιν καὶ τελείαν

κατ' ἀντιφρονούντων ὑπερίσχυσιν.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ κ. ἄ.

[Κ'—70]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Τις εὐχὲς μας μαζί με τὴν ἀγάπην μας.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

(Κ'—71)

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΦΗΛΙΣΜΑΤΟΣ 1919

Ὑποστηρίζω, ἀπὸ τὴν «Ὁμοσπονδία»

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Κ'—72]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους τοὺς

ψευδω-μύθους.

Τρελλὸς Παλιάτσος

[Κ'—73]

Διαπλάσσοπούλα! Ποιὸς δὲν θὰ

ψηφίσῃ τὸ ὑπέρχον ψευδώνυμον;

ΘΕΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

(Κ'—74)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ,

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΣΚΟΠΗΝ ΔΙΑΔΟΞΙΝ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Κ.Τ.Λ.

Ἀρχιερεῖς: Πρόεδρος: Ἐσπερία,

Ἀδελφ., Ἀντιπρόεδρος: Κόρης

δὲ Δινίε, Γραμματεὺς: Κλέμης

τοῦ Ὀλύμπου, Τμῆμα: Δαίδαλος

Σύμβουλοι: Υἱὸς τῆς Ἑλλάδος

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστα-
τικόν λ. 10. Ἀπυθνήστε: Σ. Σωτήρ-

χον, Ὁμηρίδου 42, ἡ Ν. Βαρδαλᾶν,

Κερατάρου 250. Πειραιᾶ.

[Κ'—75]

Οἱ!!! Ἐνα λευκὸ ψῆφο στὸ

ΔΑΥΛΟ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

(Κ'—76)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κ'—77)

Ψηφίσατε τὸ ὑπέρχον ψευδώνυμον

ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

[Κ'—78]

Οἱ ψηφίσατε τὴν

ΘΕΑΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(Κ'—79)

Μοῖρα τῶν Δουλοῦδιων, ἐπειδὴ ἔχα-

σες τὴν συντροφίαν σου στὸ χορδ,

θέλεις νὰ κάμωμε μαζί; Περιμένω

ἀπάντησιν. Μελαγχολοῦν Δαβλολάκι

(Κ'—80)

Οἱ ψηφίσατε Θεὰν τῆς Εἰρήνης,

κατὰ τὸ παραδειγμὰ μου.

Ἀραπῆν,

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1919

Μὲ τὰς 420 Σελίδας του.—Μὲ τὰς 180 εἰκόνας του.—Μὲ τὸ «Χωρὶς
Οἰκογένεια».—Μὲ τὴν «Συμμορίαν τοῦ Ἀρλεκίνου».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλ-
λα διηγήματα, παραμῦθια, κωμωδίας, δραμᾶτια, ποιήματα. κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀρραπτος, δρ. 12.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 12,50 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 13,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

Ραμμένος, δρ. 14.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 15,50 καὶ διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτ.)